

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

05 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Buliga Ion în numele inculpatului Cojocaru Roman, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017 în cauza penală privindu-l pe

Cojocaru Roman XXX născut la XXX, originar și domiciliat în XXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 09.03.2017- 25.09.2017 (prima instanță);
2. 10.10.2017 – 23.11.2017 (instanța de apel);
3. 24.09.2018 – 05.12.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni (sediul Călărași) din 25 septembrie 2017, inculpatul Cojocaru Roman a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, art. 155 Cod penal, și art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal și pedepsit pe:

- art. 166 alin (2) lit. c) Cod penal, o pedeapsă sub formă de 3 ani și 6 luni închisoare;

- art. 155 Cod penal, o pedeapsă sub formă de un an închisoare;

- art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, o pedeapsă sub formă de 8 ani închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor stabilite pentru concurs de infracțiuni s-a aplicat inculpatului Cojocaru Roman o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului Cojocaru Roman în folosul lui Mereuță Nicolae a sumei de 200 lei, cu titlu de cheltuieli pentru deplasare.

Prin sentință s-a soluționat și chestiunea cu privire la corpurile delictive.

Cheltuielile judiciare în mărime de 357 lei, instanța de judecată le-a trecut în contul statului.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, inculpatul Cojocaru Roman în perioada lunii ianuarie 2017, sesizând că prietena sa XXX, locuitoare a satului XX, r-l XX, despre care știa cu certitudine că este minoră, intenționa să-l părăsească, urmărind scopul privării ilegale de libertate a acesteia, drept garantat de Constituția Republicii Moldova, a condus-o la domiciliul părinților săi în satul XXX, XX, unde intenționat și sistematic înjurând-o, amenințând-o cu răfuială și chiar aplicând forța fizică în privința ei, exprimată prin lovituri cu pumnii și palmele pe diferite regiuni ale corpului, pe parcursul a mai multor zile a obligat-o să se afle alături de dânsul, interzicându-i să plece, timp în care i-a îngrădit victimei dreptul la libera circulație.

1.2 Tot el, Cojocaru Roman la 16.01.2017, sesizând că prietena sa minoră, XXX, intenționa să-l părăsească, urmărind în continuare scopul privării ilegale de libertate a acesteia, precum și prin intermediul violenței a o determina să nu plece de la el, a condus-o din mun. XXX în satul XXX, iar de acolo în una din pădurile din preajma localității respective, unde a ținut-o în frig contrar voinței sale pe parcursul aproximativ a două ore, timp în care, intenționat și sistematic a înjurat-o și amenințat-o cu moartea cu un cuțit de bucătărie, astfel îngrădindu-i victimei XXX dreptul la libera circulație.

Astfel, prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Cojocaru Roman conform prevederilor: art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, „*privațiune ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea este legată cu răpirea acesteia, săvârșită cu bună știință asupra unei minore și profitând de starea de neputință evidentă a victimei*”.

1.3 Tot el, Cojocaru Roman la 16.01.2017, sesizând că prietena sa, XXX despre care știa cu certitudine că este minoră, intenționa să-l părăsească, urmărind scopul de ai insufla acesteia sentimentul de frică, autoritate și dominație, a condus-o din mun. XXX în satul XXX, iar de acolo într-o pădure din preajma localității respective și profitând de faptul că se aflau în circumstanțe în care XXX era în imposibilitate de a apela după ajutor și într-o stare evidentă de neputință de a se apăra, din cauza constituției fizice fragile, manifestând un comportament agresiv față de aceasta, i-a pus cuțitul de bucătărie la gât, înțepându-i cu el ușor suprafața pielii, precum și scurta în regiunea pieptului și pe parcursul a aproximativ două ore a amenințat-o cu moartea, impunând-o să se dezică de intenția sa, amenințare pe care victima a perceput-o ca reală.

Astfel, prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Cojocaru Roman conform prevederilor: art. 155 Cod penal, „*amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*”.

1.4 Tot el, Cojocaru Roman, la 25.01.2017 în jurul orei 00:40, aflându-se împreună cu prietena sa minoră XXX, pe str. Calea Ieșilor, mun. Chișinău, s-a apropiat de cet. Mereuță Nicolae, care în acel moment staționa, prestând servicii de taxi cu automobilul de model „Dacia Logan” cu numerele de înmatriculare XXX și

la întrebare dacă acceptă să-i transporte în satul XXX r-l XXX înșelându-l că o să achite la destinație suma de 200 lei, ultimul a fost de acord și urcându-se împreună cu XXX pe bancheta din spate a automobilului au pornit în direcția satului XXXX. În timpul deplasării pe traseul din preajma satului Păulești, la un moment dat XXX i-a solicitat lui Mereuță Nicolae să stopeze autoturismul, pentru ași satisface necesitățile fiziologice, Mereuță Nicolae a stopat automobilul și XXX a ieșit afară.

În timpul ce a urmat, inculpatul Cojocaru Roman, știind că nu dispune de banii promiși pentru deplasarea din mun. Chișinău în satul X r-l XXX lui Mereuță Nicolae și urmărind scopul de a se eschiva de la achitarea lui Mereuță Nicolae pentru serviciul prestat, suma pe care știa că e obligat să o achite, intenționat, i-a aplicat lui Mereuță Nicolae o lovitură laterală cu un cuțit din spate, după care a ieșit brusc din automobil și a fugit într-o direcție necunoscută.

În rezultatul acțiunilor violente, părții vătămate Mereuță Nicolae i-a fost cauzată o plagă în partea din urmă a gâtului, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 53 din 27.01.2017 se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Astfel, prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Cojocaru Roman conform prevederilor: art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, tâlhăria, *atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțite de violența periculoasă pentru viață și sănătatea persoanei, cu aplicarea unui obiect folosit în calitate de armă*”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către:

2.1. Procurorul în procuratura r-l Călărași, Carp Ion care a solicitat casarea parțială a sentinței, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care cheltuielile judiciare suportate în legătură cu efectuarea expertizelor judiciare medico-legale și biologice în suma de 357 lei, să fie încasate din contul inculpatului Cojocaru Roman.

Argumentând prin faptul că:

- art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, prevede că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile expertizelor medico-legale obligatorii se face din contul mijloacelor bugetului de stat;

- suma s-a format în rezultatul efectuării de către organul de urmărire penală a expertizei medico-legale nr. 53 din 27.01.2017 în sumă de 57 lei, expertiza biologică a cuțitului în sumă de 300 lei;

- conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului, instanța urma să argumenteze în sentință, cauza trecerii cheltuielilor respective în contul statului;

- pe parcursul examinării cauzei s-a constatat că condamnatul nu are situația materială dificilă sau persoane care s-ar afla la întreținerea lui, fiind în posibilitate de a achita cheltuielile judiciare suportate.

2.2 Avocatul Buliga Ion în numele inculpatului Cojocaru Roman, care a solicitat, casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Cojocaru Roman să fie achitat.

Argumentând prin faptul că:

- potrivit rechizitoriului Cojocaru Roman este acuzat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) din Codul penal, tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea unui obiect folosit în calitate de armă. Anume: în timpul ce a urmat, Cojocaru Roman, știind că, nu dispunea de banii promiși lui Mereuță Nicolae și urmărind scopul de a se eschiva de la achitarea taxei bănești acestuia pentru serviciul prestat, sumă pe care el știa că era obligat să o achite, intenționat, i-a aplicat acestuia o lovitură laterală cu un cuțit din spate, după care a ieșit brusc din autoturism și a fugit într-o direcție necunoscută. În rezultatul acțiunilor violente, victimei Mereuță Nicolae i-a fost pricinuită o plagă în partea din urmă a gâtului, care conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 53 din 27.01.2017 se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată;

- instanța de fond nu a luat în considerare că, conform doctrinei penale latura subiectivă a tâlhăriei se caracterizează prin vinovăție sub forma intenției directe, calificată prin scopul acesteia - de sustragere obligatoriu de stabilit. Pentru existența infracțiunii de tâlhărie este important ca apariția scopului de sustragere la făptuitor să preceadă acțiunea de atac însoțită cu aplicarea violenței sau amenințarea cu violență; fapta nu se încadrează în limitele art. 188 Cod penal, dacă scopul de sustragere a apărut la făptuitor după aplicarea violenței sau a amenințării cu violența. La infracțiunea de tâlhărie scopul este calificat ca fiind unul de profit și aceasta deoarece dacă atacul se realizează nu cu scopul sustragerii, ci în alt scop fapta nu constituie o infracțiune de tâlhărie.

- chiar din declarațiile victimei, a inculpatului și alte probe din dosar rezultă că inculpatul Cojocaru Roman a avut ce să sustragă din automobilul lui Mereuță Nicolae, precum și a avut posibilitatea reală să o facă, însă nu a sustras nimic, mai mult a și lăsat tableta în mașină, aceste împrejurări fiind comunicate și de către Mereuță Andrei în cadrul examinării cauzei;

- inculpatul Cojocaru Roman a acționat în scopul de a se eschiva de la achitarea taxei bănești, astfel ultimul urmează a fi achitat deoarece pe acest capăt de învinuire nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie, lipsind latura subiectivă;

- referitor la învinuirea adusă inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 155 și art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, aceasta nu a fost dovedită;

- din declarațiile inculpatului Cojocaru Roman rezultă că acesta nu a aplicat față de XXX violență, precum nici nu a amenințat-o sau privat-o de libertate, partea

vătămată singură l-a telefonat se cerea în ospetie și venea la el la gazdă în XXX și în satul XXX;

- declarațiile mamei inculpatului care a declarat că din prima zi de când a făcut cunoștință cu partea vătămată i-a comunicat că inculpatul are un copil, la ce partea vătămată a zis că îi este totuna, nu a văzut sau auzit ca inculpatul să se certe cu partea vătămată, niciodată nu a văzut careva leziuni corporale la aceasta;

- declarațiile martorului Borșci Ion, care a declarat că de câteva ori i-a transportat pe inculpat și partea vătămată XXX din Chișinău în satul XXX, niciodată nu a observat ca partea vătămată să fie silită să vină, nu a văzut ca inculpatul să o lovească sau să strige la ea, fapt confirmat și prin declarațiile martorului Borșci Maria;

- martorul Dragoi Liubovi a declarat că într-o dimineață inculpatul împreună cu partea vătămată au venit la ea, aceasta le-a permis să se încălzească, pe fața sau gâtul părții vătămate careva leziuni nu a văzut, aceștia doi se comportau ca îndrăgostiții;

- de către organul de urmărire penală nu a fost numită o expertiză medico-legală în scopul depistării și aprecierii leziunilor, îndeosebi a unui șanț de strangulare pe gâtul victimei;

- circumstanțele descrise de partea vătămată sunt invenții în scopul evitării atragerii la răspundere pentru complicitate la acțiunile ilegale îndreptate împotriva taximetristului Mereuță Nicolae, cu atât mai mult minora de mai multe zile a lipsit de la cămin, de la lecții și trebuia cumva să-și îndreptățească comportamentul în fața mătușii;

- la materialele cauzei există o multitudine de probe care demonstrează nevinovăția inculpatului Cojocar Roman și anume: ordonanța de începere a urmăririi penale, procesul verbal de audiere inițială a lui XXX în calitate de martor, corpul delict scurta de iarnă a lui XXX astfel că deteriorarea acesteia nu seamănă la tăieturi, procesul -verbal de examinare a obiectului și anume tableta ridicată din automobilul de maxi-taxi.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, s-au respins ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței fără modificări.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, la adoptarea sentinței prima instanță a ținut cont de prevederile art. 101 alin. (1), art. 384 alin. (3), art. 385 alin. (1) Cod de procedură penală, care impun în sarcina instanței de judecată, ca la adoptarea sentinței să fie soluționate următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Instanța de apel a considerat că prima instanță corect a apreciat declarațiile inculpatului, declarațiile părților vătămate și martorilor, date în cadrul ședinței de judecată și la faza urmăririi penale, care urmează a fi apreciate drept veridice, fiind confirmate și completate prin cumulul de probe cercetate multilateral și obiectiv la examinarea cauzei, care raportate la circumstanțele cauzei dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Instanța de apel a remarcat faptul asupra netemeinicii apelului declarat de către partea apărării, or deși inculpatul a recunoscut vina parțial în săvârșirea infracțiunilor imputate atât în instanța de apel cât și în instanța de fond, a solicitat să fie achitat.

Referitor la poziția apărării precum că conform doctrinei penale latura subiectivă a tâlhăriei se caracterizează prin vinovăție sub forma intenției directe, calificată prin scopul acesteia de sustragere obligatoriu stabilit, menționând că inculpatul nu a avut nici un scop de sustragere de la partea vătămată Mereuță Nicolae și prin urmare nu poate fi vorba despre un act tâlhăresc, instanța de apel a considerat-o absolut eronată.

Ca neîntemeiate a reținut instanța de apel argumentele apărării precum, că prima instanță nu a luat în considerare, că acțiunile lui Cojocaru Roman nu puteau fi calificate în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, astfel că potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 188 Cod penal constă în fapta prejudiciabilă alcătuită din următoarele două acțiuni; 1) acțiunea principală care se exprimă prin sustragerea în formă consumată sau sub formă de tentativă; 2) acțiunea adiacentă, care constă în atacul săvârșit asupra unei persoane, care este însoțit în mod alternativ de a) violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate; b) amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe.

Astfel, instanța de apel a conchis că, în speța dedusă judecării, latura subiectivă săvârșită de către inculpatul Cojocaru Roman s-a realizat atunci când acesta a atacat partea vătămată cu cuțitul, iar astfel a început realizarea scopului de sustragere manifestat prin neachitarea celor 250 lei, ca banii de fapt fiind deja a taximetristului, or însăși inculpatul a declarat instanței că „*a hotărât ca să nu-i achite lui șofer suma de 250 lei, l-a lovit cu cuțitul în umăr, după care a ieșit din automobil și a fugit*”, instanța de apel a reiterat faptul că întru calificarea faptei în baza art. 188 Cod penal, este suficient doar să înceapă executarea faptei, circumstanță prezentă în speța conform declarațiilor inclusiv și a inculpatului, care a recunoscut parțial acțiunile sale, menționând că a lovit partea vătămată cu cuțitul.

Referitor la capetele de acuzare aduse lui Cojocaru Roman în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal și art. 155 Cod penal, instanța de apel a constatat că poziția apărării este nejustificată fiind combătută total de partea acuzării și de aprecierea primei instanțe, or toate probele dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului Cojocaru Roman în comiterea infracțiunilor art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal și art. 155 Cod penal, partea apărării oprindu-se doar

la enumerarea acestor probe fără a aduce careva argumente plauzibile ce ar duce la lipsa în acțiunile inculpatului a faptei săvârșite.

Instanța de apel a apreciat ca drept justificată aprecierea primei instanțe precum că versiunea inculpatului precum că nu a bătut-o, nu a strangulat-o și amenințat cu cuțitul pe partea vătămată, ca fiind în contradicție cu toate probele administrate la cauza penală care coroborează între ele, fiind într-o interconexiune, aceste declarații având ca scop eschivarea inculpatului de la răspunderea penală.

Instanța de apel nu a reținut argumentul apărării precum că în cadrul examinării cauzei nu și-a găsit confirmare faptul că, partea vătămată a fost bătută, amenințată, privată ilegal de libertate de către inculpat, acesta fiind combătut prin ansamblul probator, inclusiv declarațiile părții vătămate XXX și ale martorului XXX, care în ședința de judecată a declarat, că a văzut-o pe partea vătămată cu ochiul vânăt și zgârieturi la gât.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile date de martorul Cojocaru Oxana care este mama inculpatului, prezumându-se că aceasta nu a dorit să înrăutățească situația deja constatată a feciorului, astfel că ultima din spusese părții vătămate cunoștea despre acțiunile ilegale ale inculpatului.

Instanța de apel a constatat relevante la caz, argumentele părții apărării precum că potrivit procesului-verbal de examinare a obiectului din 26.01.2017, ofițerul de urmărire penală Vitalie Gîrlea personal a examinat planșetul ridicat din taxi, accesând din lista de persoane, la contactul cu numele «ЛЮБИМЫЙ», se vizualizează o fotografie unde apar două persoane - o domnișoară în scurtă roșie, alături de un băiat, în scurtă cafenie și numărul de telefon 068232178, care s-a constatat că este XXX și Cojocaru Roman, or aceste circumstanțe nu au fost negate de partea vătămată, care mereu răspundea la apelul telefonic al inculpatului și care dovedesc cu certitudine că, aceștia anterior au fost iubiți, însă când partea vătămată a vrut să se despartă de inculpat, ultimul a purces la acțiuni ilegale de amenințare cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări, privațiunea ilegală de libertate, dacă acțiunea nu este legată cu răpirea acesteia, săvârșită cu bună știință asupra unei minore și profitând de starea de neputință și evidentă a victimei.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului Cojocaru Roman, instanța de apel a conchis că aceasta este justificată, iar prima instanță a respectat întru totul prevederile art. 61, 75, 76-77, 72 alin. (3) Cod penal.

Totodată instanța de apel a ținut necesar de a respinge argumentele acuzatorului de stat invocate în cererea de apel, precum că prima instanță nejustificat, interpretând eronat prevederile legislației naționale, a respins solicitarea în partea încasării din contul inculpatului Cojocaru Roman în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată ce țin de efectuarea a două expertize medico-legale în sumă de 357 lei.

Instanța de apel, a menționat faptul că, ordonatorul expertizelor medico-legale în speță a fost organul de urmărire penală, în temeiul ordonanței din 27.01.2017, din

care considerent prima instanță corect a conchis asupra respingerii solicitării cu privire la încasarea sumei de 357 lei din contul inculpatului Cojocaru Roman cu titlu de cheltuieli judiciare.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către:

4.1. Avocatul Buliga Ion în numele inculpatului Cojocaru Roman, prin care solicită casarea deciziei, indicând temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8), Cod de procedură penală, prin care solicită rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Cojocaru Roman să fie achitat.

Invocând următoarele motive:

- potrivit rechizitoriului Cojocaru Roman este acuzat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) din Codul penal, tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea unui obiect folosit în calitate de armă. Anume: în timpul ce a urmat, Roman Cojocaru, știind că, nu dispunea de banii promiși lui Nicolae Mereuță și urmărind scopul de a se eschiva de la achitarea taxei bănești acestuia pentru serviciul prestat, sumă pe care el știa că era obligat să o achite, intenționat, i-a aplicat acestuia o lovitură laterală cu un cuțit din spate, după care a ieșit brusc din autoturism și a fugit într-o direcție necunoscută. În rezultatul acțiunilor violente, victimei Nicolae Mereuță i-a fost pricinuită o plagă în partea din urmă a gâtului, care conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 53 din 27.01.2017 se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată;

- instanța de fond nu a luat în considerare că, conform doctrinei penale latura subiectivă a tâlhăriei se caracterizează prin vinovăție sub forma intenției directe, calificată prin scopul acesteia - de sustragere obligatoriu de stabilit. Pentru existența infracțiunii de tâlhărie este important ca apariția scopului de sustragere la făptuitor să preceadă acțiunea de atac însoțită cu aplicarea violenței sau amenințarea cu violență; fapta nu se încadrează în limitele art. 188 Cod penal. Dacă scopul de sustragere apărut la făptuitor după aplicarea violenței sau a amenințării cu violența. La infracțiunea de tâlhărie scopul este calificat ca fiind unul de profit, aceasta deoarece atacul se realizează nu cu scopul sustragerii, ci în alt scop fapta nu constituie o infracțiune de tâlhărie;

- chiar din declarațiile victimei, a inculpatului și alte probe din dosar rezultă că inculpatul Cojocaru Roman a avut ce să sustragă din automobilul lui Mereuță Nicolae, precum și a avut posibilitatea reală să o facă, însă nu a sustras nimic, mai mult a și lăsat tableta în mașină, aceste împrejurări fiind comunicate și de către Mereuță Andrei în cadrul examinării cauzei;

- inculpatul Cojocaru Roman a acționat în scopul de a se eschiva de la achitarea taxei bănești, astfel ultimul urmează a fi achitat deoarece pe acest capăt de învinuire nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie, lipsind latura subiectivă;

- referitor la învinuirea adusă inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 155 și art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, aceasta nu a fost dovedită;

- din declarațiile inculpatului Cojocaru Roman acesta nu a aplicat față de XXX violență, precum nici nu a amenințat-o sau privat-o de libertate, partea vătămată singură l-a telefonat se cerea în ospeție și venea la el la gazdă în Chișinău și în satul XXX;

- declarațiile mamei inculpatului care a declarat că din prima zi de când a făcut cunoștință cu partea vătămată i-a comunicat că inculpatul are un copil, la ce partea vătămată a zis că îi este totuna, nu a văzut sau auzit ca inculpatul să se certe cu partea vătămată, niciodată nu a văzut careva leziuni corporale la aceasta;

- declarațiile martorului Borșci Ion, care a declarat că de câteva ori i-a transportat pe inculpat și partea vătămată XXX din Chișinău în satul XXX, niciodată nu a observat ca partea vătămată să fie silită să vină, nu a văzut ca inculpatul să o lovească sau să strige la ea, fapt confirmat și prin declarațiile martorului Borșci Maria;

- martorul Dragoi Liubovi a declarat că într-o dimineață inculpatul împreună cu partea vătămată au venit la ea, aceasta le-a permis să se încălzească, pe fața sau gâtul părții vătămate careva leziuni nu a văzut, aceștia doi se comportau ca îndrăgostiții;

- de către organul de urmărire penală nu a fost numită o expertiză medico-legală în scopul depistării și aprecierii leziunilor, îndeosebi a unui șanț de strangulare pe gâtul victimei;

- circumstanțele descrise de partea vătămată sunt invenții în scopul evitării atragerii la răspundere pentru complicitate la acțiunile ilegale îndreptate împotriva taximetristului Mereuță Nicolae, cu atât mai mult minora de mai multe zile a lipsit de la cămin, de la lecții și trebuia cumva să-și îndreptățească comportamentul în fașa mătușii;

- la materialele cauzei există o multitudine de probe care demonstrează nevinovăția inculpatului Cojocaru Roman și anume: ordonanța de începere a urmăririi penale din 26.01.2017 conform semnelor componente de infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal, astfel că la momentul începerii urmăririi penale nici victima nici organul de urmărire penală nu puteau să cunoască cine este făptuitorul, inculpatul fiind identificat abia la 27.01.2017, când a fost recunoscut după fotografie de taximetrist;

- însăși Mereuță Nicolae în plângerea sa la 26.01.2017 a indicat „ *rog să atrageți la răspundere persoanele necunoscute un băiat și o fată, cu vârsta aproximativ de 20 ani care la 25.01.2017 în jurul orei 01:40 în r-l Călărași în apropierea de s. Păunești, am fost atacat fără motiv și lovit cu un obiect ascuțit neidentificat în regiunea gâtului în timp ce mă aflam în automobilul de model „Dacia Logan” cu numerele de înmatriculare XXX cu care activez în serviciul taxi 14448 ca șofer, în rezultat fiindu-mi cauzate leziuni corporale*”;

- dacă organul de urmărire penală la momentul începerii urmăririi penale deja o aveau identificată pe XXX, atunci de ce aceasta a fost audiată în calitate de martor abia la 03.02.2017, deși din plângerea lui Mereuță Nicolae rezultă că ambii l-au atacat;

- corpul delict, scurta de iarnă a lui XXX examinată în ședința de judecată, deși acuzatorul a susținut că deteriorările au fost lăsate de vârful cuțitului, acele deteriorări nicidecum nu se aseamănă cu tăieturi, ci mai degrabă sunt în urma scoaterii unui fir din textura materialului;

- procesul verbal de examinare a obiectului din 26.01.2017, conform acestui document ofițerul de urmărire penală Vitalie Gîrlea personal a examinat planșetul ridicat din taxi, accesând din lista de persoane, la contactul cu numele «ЛЮБИМЫЙ», se vizualizează o fotografie unde apar două persoane - o domnișoară în scurtă roșie, alături de un băiat, în scurtă cafenie și numărul de telefon 068232178, care s-a constatat că este XXX și Cojocaru Roman;

- acest document trezește nedumerirea și pune la îndoială obiectivitatea și corectitudinea, deoarece în primul rând acesta a fost examinat personal de către ofițerul de urmărire penală fără prezența părții vătămate XXX sau a inculpatului;

- suma de 250 lei nu poate fi considerată drept obiect material al infracțiunii, deoarece era o obligațiune contractuală, pe care urma să o execute inculpatul Cojocaru Roman iar nu un bun proprietate a lui Mereuță Nicolae.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, invocând faptul că instanțele inferioare just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corespunzător corect au încadrat acțiunile făptuitorului, iar modalitatea de apreciere a probelor nu se conține în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că, recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recurs ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel

pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurentul contestă decizia instanței de apel, indicând temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, în sensul că nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele invocate de recurent în susținerea acestui temei de recurs nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), art. 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante, invocate în apelul declarat, întemeindu-și soluția în baza probelor cercetate de prima instanță, verificate și apreciate corect de instanța de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, soluția instanței nefiind afectată de o eroare gravă de fapt, iar decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția, motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul deciziei, din care considerent, temeiuri de a interveni în decizia instanței de apel nu se identifică de instanța de recurs ordinar.

Potrivit materialelor cauzei, Colegiul penal constată că, inculpatul Cojocaru Roman a fost condamnat în baza:

- art. 155 Cod penal „*amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*”;

- art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal „*privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată cu răpirea acesteia, cu bună-știință asupra unui minor*”;

- art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal „*tîlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă*”.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

În cauza supusă judecării, Colegiul penal consideră că, prima instanță și cea de apel corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept, examinând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Cojocaru Roman în săvârșirea infracțiunii imputate.

Criticile recurentului referitor la faptul că „*fata inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tîlhărie, lipsind cu desăvârșire latura subiectivă, ... nu există nici un început de realizare a laturii obiective a acestei infracțiuni- acțiunea de sustragere a bunurilor materiale*” instanța de recurs le

consideră nefondate, deoarece latura obiectivă a infracțiunii de tâlhărie este alcătuită din două acțiuni: 1) acțiunea principală care se exprimă în sustragere în formă consumată sau sub formă de tentativă; 2) acțiunea adiacentă, care constă în atacul săvârșit asupra unei persoane, care este însoțit în mod alternativ de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate sau de amenințarea cu aplicarea unei astfel de violențe.

Colegiul penal remarcă faptul că infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (1) Cod penal, este o infracțiune formală, prin urmare ea se consideră consumată din momentul săvârșirii atacului asupra victimei, dacă aceasta este însoțită de aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, astfel că specificul aceste infracțiuni se exprimă în aceea că luarea bunurilor victimei se găsește în afara limitelor laturii obiective a infracțiunii analizate.

Raportând aceste constatări la speța în cauză, se constată că în acțiunile inculpatului Cojocaru Roman corect s-a reținut săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, or, în cazul de față, suntem în prezența unei infracțiuni de tâlhărie, astfel că argumentul recurentului precum că „*nu a existat sustragerea în sine, fapt care duce la lipsa laturii subiective*„, instanța de recurs o consideră greșită, or, însăși scopul de sustragere în cazul inculpatului Cojocaru Roman a apărut din momentul ce a urcat în automobilul de taxi, știind cu certitudine despre faptul că nu va avea posibilitate de a achita pentru serviciile de care v-a beneficia, în scopul de a se eschiva de la transmiterea banilor în mărime de 250 lei, a săvârșit atacul cu cuțitul asupra lui Mereuța Nicolae, lovindu-l în regiunea gâtului ce confirmă violența periculoasă aplicată de către inculpat.

Un alt caracter definitiv prezent în speța în cauză o constituie violența periculoasă pentru sănătatea persoanei, astfel Colegiul penal remarcă faptul că, conform raportului de expertiză nr. 53 din 27.01.2017 la Mereuța Nicolae s-au depistat leziuni corporale sub formă de plaga în partea din urmă a gâtului. Ea a fost produsă prin acțiunea obiectului dur ascuțit, care putea fi și cuțit și care se califică ca vătămări corporale ușoare (f.d. 36-36 verso Vol. I).

Totodată Colegiul penal reține și faptul că atât în cadrul urmăririi penale (f.d. 32 Vol. I) cât și în instanța de judecată (f.d. 4 verso Vol. II) inculpatul Cojocaru Roman a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, declarând că s-a gândit să nu achite șoferului de taxi costul călătoriei, din care considerent la lovit cu cuțitul în umăr, fapt ce confirmă încă odată prezența tuturor elementelor infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, iar toate argumentele recurentului în această privință fiind nefondate.

Cu referire la argumentele aduse de către recurent ce țin de condamnarea lui Cojocaru Roman în baza art. 155, art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal, instanța de recurs invocă faptul că, recurentul își motivează solicitările prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele invocate de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală,

astfel că criticile formulate împotriva hotărârilor judecătorești atacate nu se confirmă în instanța de recurs ordinar.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, când acestea demonstrează cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care instanțele și-au motivat hotărârile luate, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*cauza Albert vs. România din 16.02.2010*). Astfel instanța de recurs ordinar însușește motivele descrise în decizia instanței de apel (f.d. 141-161 Vol. II).

Colegiul penal reține că conform prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal (red. 20.07.2017), ținând cont de personalitatea infractorului, care a mai fost atras la răspundere penală pentru infracțiuni intenționate, ajunge la concluzia că doar prin aplicarea pedepsei în limitele generale se va atinge scopul pedepsei penale, din care considerente se va menține aplicarea pedepsei în limitele prevăzute de legea penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal.

7. În consecință, Colegiul penal având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat în cererea de recurs ordinar declarat avocatul Buliga Ion în numele inculpatului Cojocaru Roman prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare în instanța de recurs ordinar fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Buliga Ion în numele inculpatului Cojocaru Roman, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Cojocaru Roman XXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **21 decembrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor